

Neubauer Ignác Egy Ismerősével

Én vagyok a képen baloldalt, mellettem a biciklivel egy Preisz nevű ungvári vízvezeték-szerelő áll. Leálltam vele beszélgetni, egy arra járó ismerősöm meg lefényképezett minket. Preisről csak annyit tudok, hogy 1943-ban átszökött az oroszokhoz, és illegális határátlépés miatt sok évet töltött a GULAG-on. Nem tudom, mi lett vele később. Miután kiengedték, valahol a Távols-Keleten telepedett le. A családja elpusztult a holokauszt során. A képet az ismerősöm adta nekem 1946-ban. Nagykaposon születtem 1924. március másodikán. A magyar nevem Ignác, a zsidó nevem Nusszen-Leib. 1938-ban fejeztem be az iskolát. A testvéreim még tanultak, így én lettem az egyedüli kenyérkereső a családban, mivel apám ekkor már nagyon sokat volt beteg. Semmihez sem értettem, inasnak elszegődni nem tudtam valamilyen mester mellé, mert a család éhezett volna. Fölcsaptam árusnak. A faluból Ungvárra vittem az árut, ahol zsidó házaknál próbáltam túladni rajta. Hamarosan kialakult az állandó vevőköröm. Anyám baromfitenyésztésbe fogott, tyúkot, kacsát, libát nevelt. A faluban tojást, tyúkot, borjúhúst vettem, amit aztán eladtam. Az anyám által nevelt baromfit is én értékesítettem. Így kerestem meg a család kenyerét. Nehéz volt, de nem haltunk éhen. Kárpátalja 1938-ban ismét magyar fennhatóság alá került [Ekkor még nem került egész Kárpátalja magyar fennhatóság alá, csak Ungvár és Munkács környéke, amelyek az első bécsi döntéssel kerültek vissza átmenetileg Csehszlovákiától. Kárpátalját 1939 márciusában szállták meg a magyar csapatok. -- A szerk.]. Eleinte tulajdonképpen minden rendben volt. De aztán hamarosan, már 1938-ban megkezdődött a zsidók zaklatása. Igaz, ezt mi eleinte nem érzékeltek, legfeljebb a gazdagok. 1939-ben megjelentek a zsidóellenes törvények [lásd: zsidótörvények Magyarországon]. A zsidókat kitiltották a felsőoktatási intézményekből, a hadseregből. Ez volt az antiszemitizmus nyílt, állami formája, még csak nem is próbálták leplezni. 1944-ben Pészah utolsó napján a község házában kifüggesztettek egy hirdetőt, amelyen az állt, hogy másnap, vagyis vasárnap minden zsidó jelenjen meg a község háza előtt. Az összes kisdobronyi zsidó odament. A mi családunk is, hiánytalanul. Ott voltak az édesanyám nővérei a családjaikkal, és ott volt édesanyám apja, Mojse is. Szekérre ültettek, és Ungvárra vittek minket. Az

ungvári gettót a téglagyárban alakították ki. 1944. május huszonnegyedikén fölsorakoztattak minket a gettó kapujánál. A téglagyárból annak idején keskeny nyomtávú vasúton szállították el a készterméket. A síneken egy szerelvény gördült a bejáráshoz, amely nem rendes, hanem a téglaszállítására használt, tető nélküli vagonokból állt. A csendőrök irányításával fölszálltunk a kocsikba. A kocsiplatók keskenyek voltak, de mindegyikre legalább száz-százhusz embert hajtottak föl. Sokan még leülni sem tudtak, az egymás mellett álló emberek szorosán egymáshoz préselődtek. Elvittek minket valamilyen állomásra, ahol át kellett szállnunk egy másik, teljesen zárt vagonokból álló szerelvényre. Elindultunk Auschwitzba? Amikor megérkeztünk a táborba, megpróbáltam együtt maradni az öcséimmel. Menetoszlopba rendeztek minket, és elindultuk az auschwitzi munkatáborba, ami öt-hat kilométerre volt a központi tábortól. A táborban nagy barakkok voltak, emeletes fapriccsekkel. Kaptunk egy vékonyka takarót, ami ugyanolyan anyagból készült, mint a rabruhánk. Mindenki kapott egy szövetszalagot, rajta számok. A tábori számom a 66-os volt. németek utakat építettek, nekünk kellett elvégezni a terepmunkát, kivágni a fákat, kiásni a gyökereket, lapátokkal elegyengetni a földet, egyenletesen leszórni a sódert. 1945 januárjában megindult az amerikaiak támadása [Auschwitz felé a Vörös Hadsereg egységei nyomultak, és ők szabadították föl a tábort. -- A szerk.]. Január végén elkezdték kiüríteni a tábort. Összeterelték azt a százezer embert, aki menni tudott [lásd: Auschwitz]. A gyengéket és a betegeket agyonlőtték. És bár keményen fagyott, nyitott vagonokba tereltek be minket. Ebben a vagonban halt meg Sándor öcsém. A legnagyobb öcsém, Dezső már korábban eltűnt, soha nem tudtam meg, mi történt vele. Kilenc napnyi utazás után a szerelvényünk megérkezett a gleiwitzi koncentrációs táborba. Ott pillantottam meg a másik öcsémet, Mártont. Felpuffedt és elkékült, rettenetes látvány volt. Biztos ugyanúgy néztem ki én is. Az öcséimmel bementünk egy barakkba. Másnap mindkettőnket átvittek a gyengélkedő barakkba. Három nap múlva az öcsém meghalt a kórházban, én meg kezdtem fölépülni.